

עוד כתב ליישב: למשה רבינו היו מעלות שלא היו לאהרון, כמעלת הנבואה, ולכן נאמר: "ולא קם נביא בישראל כמשה".

אולם, גם אהרון הכהן הצטיין במעלות מסוימות יותר ממשה רבינו, כדוגמת דאגתו לאהבה ואחוה בין הבריות, וכפי שנאמר על אהרן: "אוהב שלום ורודף שלום".

לכן כותב רש"י מלמד שהיו שקולים, היינו חשובים באותה מידה, כשכל אחד מתבלט בחשיבותו מחמת מעלה אחרת.

לפי זה אף מובן מדוע לא מנתה המשנה גם את אהרון ומשה בין יתר הדברים השקולים. היות, והמשנה מונה רק דברים ששקולים באותה מידה מפני המשותף שביניהם, ואילו אהרון ומשה היו שקולים מפני המעלות השונות שהתחלקו ביניהם.

ועוד תירץ בזה, די"ל דהמשנה המשנה בכריתות עוסקת רק בדיני קדימה במצוות, לכן לא מנתה המשנה גם את ענין משה ואהרן ששקולים הם, מכיון, שאין לכך כל משמעות שהיא בדיני קדימה ע"כ.

★ ★

בגמ': ת"ר ד' צווחות צווחה עזרה וכו' צווחה רביעית "פתחו שערים" והוציאו יששכר איש כפר ברקאי, שמכבד עצמו ומבזה קדשי שמים, מאי הוי עבד, הוה כריך שיראי על ידיה והוה עביד עבודה.

ופירש"י וז"ל, כריך וכו', כדי שלא ילכלך ידיו בבשר ובדם, עכ"ל.

וב"ה בספ"ד דפסחים (נז), ויעו"ש ברש"י שבי' עוד בזה"ל, כריך וכו', וחציצה פוסלת בקדשים, דבעינן 'ולקח הכהן' שיקח בעצמו. ועוד, דביזיון הוא, עכ"ל ע"ש. וא"כ זהו שכ' דמבזה קדשי שמים בדלכש על ידיו "שיראים" בעודו עסוק ב"עבודת" הקדשים, ולכן "צווחה" עליו העזרה, ואף נענש ע"ז שהמלך קצץ ב' ידיו, וכלקמן בגמ'. ובדפירש"י הכא דעשהו "כדי שלא ילכלך" וכו', נראה דכוונתו כפ"ב בפסחים שם דהוי ביזיון קדשים בדאינו רוצה להתלכלך בזה, ודלא כפ"א דהוי "חציצה", ודו"ק.

ויעו"י ב"באר שבע" הכא שכ' וז"ל, ולי נראה לפרש, פסול אחר נוסף על ה"חציצה" וכו', והיינו יתור בגדים, דכיון דכריך ידיה בשיראי כדי שלא ילכלך ידיו בבשר ובדם,

ולכאורה מה שכתב דלא מצינו שהקדים אהרן למשה אלא פעם אחת כאן, והלא בפירוש במדרש כתיב ואלה תולדות אהרן ומשה, וצ"ל דשם לא היה הדיבור רק כמ"ש רש"י שם ואינו מזכיר אלא בני אהרן ונקרא תולדות משה לפי שלמדן תורה מלמד שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו ע"ש, וא"כ שפיר כתיב מקודם אהרן שנכתב בפירוש תולדותיו, ואח"כ ומשה משום דנחשבו ג"כ תולדותיו על דרך וכל בניך למודי ה' דלמד אותם תורה נחשבו לבניו של משה.

ולפ"ז מיושב סיום מסכת כריתות: א"ר אלעזר אר"ח תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר וכל בניך למודי ה', ולכאורה מה שייכות יש לזה המאמר למסכת כריתות, ולפמ"ש א"ש, לאחר שסיים מלמד ששקולים כאחת, וקשה דלא תני להא דמשה ואהרן ששקולים כאחד, וצ"ל דאין ראיה דשקולים כאחד כקושית הלויית חן דלא משתמיט עוד קרא במקום אחר להקדים אהרן למשה.

אך קשה דהא מצינו ואלה תולדות אהרן ומשה, וצ"ל משום דכל המלמד לבן חברו תורה כאלו ילדו.

ומשו"ה הביא למאמר דת"ח מרבים שלום שנאמר וכל בניך למודי ה', דהמלמד למודי ה' לבן חברו חשוב בניך, וא"כ שפיר הקדים תולדות אהרן למשה, וא"כ לא מצינו במקום אחר להקדים אהרן למשה וא"כ לא שקולים כאחד, ושפיר לא תני זה במתני' ודו"ק ע"כ.

★ ★

בספר מרפסין איגרא (פר' וארא) תירץ הקושי הנ"ל. מדוע לא חשיב במשנה כאן את משה ואהרן ששקולין הן. וכתב: י"ל "לומר לך ששקולים כאחד" הכונה - שקולים בהבאת הגאולה, ואהרן בלא משה או משה בלא אהרן לא היו יכולים להביא את הגאולה לבדם. ואמנם אין פה השואה או מדידה כל שהיא על עצם גדלותם של משה ואהרן.

עוד כתב ליישב. קודם מתן תורה היו אהרן ומשה שקולים. אולם, לאחר שמשה רבינו עלה למרום ולמד את התורה ארבעים יום וארבעים לילה, ועם כל זאת נשאר בענוותו הרבה. משלב זה הפך משה רבינו למנהיגם של ישראל, ולגדול נביאם, ואכן עלה בחשיבותו על אהרן הכהן.